

Romanța ultimului sărut

Ion Minulescu

Oprește-mă!...
Nu mă lăsa
Să te sărut,
Căci gura mea
În clipa-n care îți sărută gura
Îți soarbe lacomă și respirația
Cu care-ți prelungești caricatura
Pe care bunul Dumnezeu
Ți-a creionat-o după chipul său -
Așa cum i-a dictat-o inspirația!...

Oprește-mă!...
Nu mă lăsa
Se te sărut,
Căci gura mea
E gura care nu sărută
Decât cu sărutarea mută
A celor ce,-mpăcați cu cele sfinte,
Pornesc cu tălpile-nainte
Și-n gură cu câte o floare,
Culeasă-anume pentru cine moare!...

Oprește-mă!...
Nu mă lăsa
Să te sărut,
Căci gura mea
Sărută fără... "va urma".

Iar mâine-n zori când voi pleca,
În gura mea
Cu respirația ta,
Nu-ți voi lăsa - drept amintire -
Decât portretul meu pe poartă,
O zi de doliu-n calendar,
Nota de plată la dricar
Și... "Veșnica ta pomenire"
Pe fundul celor opt pahare
De țuică fiartă,
Golite după-nmormântare
De cei opt ciocli ce-ți purtară
Coșciugul în spinare.

Oprește-mă!...

Nu mă lăsa
Să te sărut,
Căci gura mea
N-a sărutat decât așa
Cum a vrut Ea...

Și tot așa va săruta mereu,
Fiindcă - fatal - nu sărut Eu,
Sărută numai Gura mea...